Samenkörner (Neue Folge 28) 1934

Hotărârea

Într-un internat pentru băieți a izbucnit scarlatina. Aproximativ douăzeci de elevi erau molipsiți de boală și imediat după aceea au fost adăpostiți într-o casă din afara internatului. Dar la niciunul dintre ei boala n-a evoluat mortal. Dumnezeu, în harul Său, a cruțat viețile tuturor și după o vreme, elevii au putut toți, sănătoși și vioi, să reia activitatea comună împreună cu colegii lor.

La unul dintre băieți se iviseră sentimente serioase în timpul zilelor de boală. El se întrebase ce s-ar fi ales oare de el, dacă Dumnezeu l-ar fi rechemat și îi devenise limpede că l-ar fi așteptat o soartă îngrozitoare. Conștiința îi spunea că în ciuda tinereții sale făcuse deja mult rău și că ar fi mers la pierzare pentru totdeauna ca un păcătos pierdut.

Când Arthur s-a întors la institut și i-a revăzut sănătoși pe toți colegii săi de școală, inima sa a bătut cu profundă recunoștință față de Dumnezeu pentru marea Sa bunătate.

Era ciudat că tocmai la acest băiat se arătau sentimente de felul acesta, pentru că în educația sa fuseseră neglijate multe, deoarece își pierduse părinții de timpuriu. În plus, el era din fire un caracter neprietenos și puțin amabil. Dar rămâne adevărat cuvântul: „Și Dumnezeu a ales lucrurile de neam de jos ale lumii, pe cele disprețuite și lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.28,29). Cel care a acționat în sufletul băiatului a fost Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și care l-a făcut să se intereseze de Dumnezeu, despre care auzise foarte puțin până atunci.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Arthur, de care era foarte legat, fusese și el bolnav. Lui i-a împărtășit într-o dimineață că se simte foarte nefericit. Păcatele sale îl apăsau și dorea să-și predea inima lui Dumnezeu, dar nu știa cum să facă aceasta. „Nu pot să uit dragostea lui Dumnezeu”, a adăugat el, „pe care El ne-a arătat-o în ultimele săptămâni. Nu ți-a mers și ție la fel?”

Celălalt n-a răspuns imediat la întrebare, ci a spus:

„Mă tem că dacă devenim evlavioși, ceilalți vor râde de noi și ne vor batjocori și vom avea multe neplăceri de suferit.

„Ce-are a face?”, a obiectat Arthur. „Doar n-o să ne omoare în bătaie, chiar dacă poate va trebui să suportăm câteva nume de batjocură. În orice caz, eu am de gând să fac ceva ce încă n-am făcut până acum și m-aș bucura dacă m-ai ajuta la aceasta.”

„Așa, deci; ce ai de gând să faci, Arthur?”, a întrebat prietenul uimit.

„În seara aceasta vreau să îngenunchez în fața patului meu și să-i mulțumesc cu glas tare lui Dumnezeu că ne-a cruțat viața și apoi să-L rog să ne ierte păcatele și să facă să putem să-L iubim cu adevărat din inimă. Nu consideri că aceasta este corect, Wilhelm? Oare unde ne-am fi dus dacă am fi murit?”

„Mă tem că în iad”, a răspuns Wilhelm gânditor; „pentru că niciunul dintre noi nu s-a interesat vreodată de aceste lucruri.”

A venit seara. Înainte de a merge la culcare, toată școala s-a adunat într-o încăpere deosebită, destinată manifestărilor devoționale comune, festivităților și altele asemenea. Aici a rostit directorul rugăciunea de seară obișnuită și apoi băieții s-au dus în dormitoare diferite. Aproximativ cincisprezece împărțeau camera cu Arthur și Wilhelm. Acum se apropia clipa

importantă. Cei doi prieteni stăteau unul lângă altul și deodată, în loc să urmeze exemplul celorlalți și să se dezbrace, amândoi au îngenuncheat și Arthur I-a mulțumit lui Dumnezeu cu cuvinte simple, dar cutezător și deschis, pentru restabilirea sănătății lor și a cerut binecuvântarea Sa atât pentru ei, cât și pentru toți elevii internatului, în mod deosebit pentru cei care fuseseră bolnavi.

La primele cuvinte ale rugăciunii a domnit tăcere mormântală în camera mare. Așa ceva încă nu se întâmplase niciodată. Apoi s-au făcut auzite voci care murmurau de surpriză și de indignare, care deveneau treptat tot mai puternice și au sfârșit prin râsete batjocoritoare. În cele din urmă zburau din toate părțile perne și alte obiecte în capul băieților care se rugau. Aceștia au lăsat, tăcând și fără împotrivire, să se reverse peste ei batjocura, s-au dezbrăcat și au mers liniștiți la culcare. În curând dormeau adânc.

În cursul dimineții următoare, toată instituția a aflat evenimentele serii trecute, cum Arthur a rostit o rugăciune lungă și ce distracție a fost pentru ceilalți, să-i arunce perne și pantofi în cap. Pentru tânărul nostru prieten, cu firea sa ușor impulsivă, nu era ușor să suporte totul liniștit, dar Dumnezeu îl ajuta.

Această seară cu acțiunea sa decisivă, în care s-a declarat public de partea lui Dumnezeu, a constituit punctul de cotitură în viața lui Arthur. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. Binecuvântarea cerută n-a lipsit și Dumnezeu Și-a desăvârșit lucrarea în sufletul băiatului. Duhul Sfânt, care îi dezvăluise starea sa de păcătos pierdut, îi îndrepta de aici înainte privirea spre Isus, care „a fost făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare” (1 Corinteni 1.30). De acum înainte, bucuria lui a Arthur era să cerceteze în Cuvântul lui Dumnezeu, care i-a devenit tot mai scump și mai valoros.

După o vreme a ajuns la urechile directorului instituției, că Arthur se ruga în fiecare seară înainte să se ducă la culcare și pentru aceasta avea de îndurat permanente tachinări și neplăceri din partea colegilor de școală. L-a chemat pe elev la el și l-a întrebat despre problemă. Arthur a povestit în cuvinte simple cum s-a întâmplat totul și cum dorea acum să trăiască spre onoarea lui Dumnezeu. Dacă directorul era un creștin, nu pot să spun. Dar, în orice caz, a arătat deplină înțelegere pentru cele auzite și chiar i-a acordat prietenului nostru o cameră mică, unde putea să se întâlnească zilnic cu alți câțiva colegi de școală, care, fie că au fost câștigați prin umblarea lui, fie că mai înainte nu îndrăzniseră să-L mărturisească public pe Hristos. La aceste strângeri, tinerii citeau împreună Cuvântul, se rugau împreună și trăiau ore binecuvântate. Treptat s-a petrecut o schimbare și în comportamentul celorlalți elevi. Transformarea frapantă din conduita și viața tinerilor mărturisitori n-a rămas fără impresie asupra celorlalți. Ei au încetat să mai batjocorească „grupul de rugăciune”.

De atunci au trecut mulți ani. De-a lungul vieții sale, Arthur a rămas un ostaș credincios al Domnului și Mântuitorului său. Hotărârea cu care se comportase în acea seară atât de memorabilă pentru el, i-a caracterizat și pe viitor viața și existența.

Exemplele bune stimulează imitația. Hotărârea este un semn distinctiv al vieții vii creștine. Ea lipsește foarte tare în zilele noastre, iar pentru fire, disprețul și batjocura doar nu sunt ușor de suportat. Dar Domnul poate să dea compensație bogată pentru acestea. „Fericiți sunteți voi”, le-a spus El odinioară ucenicilor Săi, „când vă vor defăima și vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră orice lucru rău, din cauza Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri.” (Matei 5.11.12.)

Titlul original: „Entschiedenheit”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934,* pag. 298-302.